

тамъ бързо излѣзоха много люде съ запалени восъчни свѣщи въ ржце. Най-напредъ вървѣха седемъ свещеници съ блѣскави одежди, задъ тѣхъ князь Борисъ на бѣль конь съ голѣмъ сребрѣнъ кръстъ въ дѣсната си ржка, а съ свѣщъ въ лѣвата. Следъ него идѣха четиридесетъ и седемъ боляри, сжщо на коне.

Пламъчетата на многобройнитѣ свѣщи свѣтнаха въ тъмнината като факли, а среброто на голѣмия кръстъ въ ржката на княза блѣсна въ бѣла мека свѣтлина като ореолъ надъ главата му.

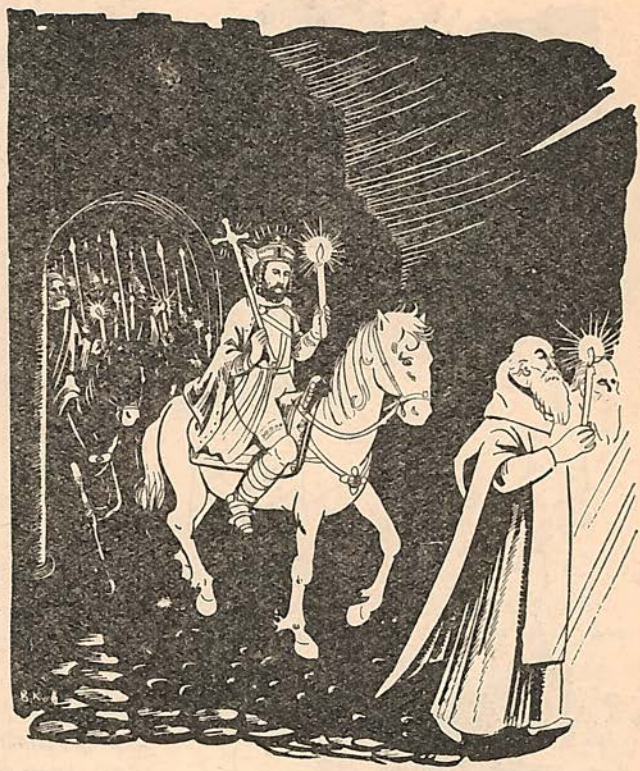
На тайнствената глупа, която настѣпваше къмъ крепостта се стори, че въхру тѣхъ пада пламналъ цѣлиятъ дворецъ, а конетѣ, че сж изправени на заднитѣ си крака, готови да ги стѣпчатъ съ преднитѣ.

— Нападайте, боили! Всички напредъ! — извика Исбулъ, водачтъ на бунтовницитѣ.

Но никой не се помръдна. Тази неочаквана среща изпълни съ такъвъ страхъ нападателитѣ-невѣрници, че тѣ се сковаха по мѣстата си. Нѣмаха сили нито да нападатъ, нито да се отбраняватъ.

Кръстътъ победи!

Голѣма часть отъ бунтовницитѣ

веднага се предадоха и разкаяха, като съ готовност пожелаха да се покръстятъ, цѣлувайки кръста на княза. На другия день болярскитѣ съветъ осжди на смъртъ непокорнитѣ боили, които бѣха погубени заедно съ семействата имъ.

Така съ твърда вѣра въ Бога князь Борисъ предотвратилъ страшната междуособна война и прокаралъ докрай покръстването на българския народъ.

Никола Никитовъ

Драги абонатчета, премията ще получите, ако изплатите абонамента, си до Коледа.